

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 165.

Tredie Session.

80de Møde.

Fredagen den 13de Februar.

(Forts.)

Hjerring (fortsat): Enhver, der vil læse Grundlovens § 50 igjennem, vil see, at der ikke staaer et eneste Ord derom i denne Paragraph, ligesaa lidt som i nogen anden Paragraph af Grundloven; der staaer i Grundlovens § 50: „Ethvert af Thingene kan til at undersøge almeenvigtige Gjenstande nedsætte Commissioner af sine Medlemmer. Disse ere berettigede til, saavel af offentlige Myndigheder som af private Borgere, at fordrø Oplysninger meddeelte mundtlig eller skriftlig.“ Enhver seer nu let, at et Udvalg, som er nedsat af et af Thingene til at afgive Betænkning over et specielt forelagt Lovudkast, er himmelvidt forskjelligt fra det Slags Commissioner, som omtales i Grundlovens § 50, og om disse Commissioner, som der handles om, staaer der ikke engang, at de ere forpligtede til at indhente Oplysninger fra offentlige Myndigheder og Private, men der staaer kun, at de ere berettigede dertil, saa at jeg troer, at denne Anførsel af Grundloven i enhver Henseende er i høi Grad ueheldig. Naar den samme ærede Landstingsmand atter idag har gjentaget, at Udvalgets Hovedindstilling var, at dette Lovudkast skulde forkastes, og at der skulde sammenkaldes et Raad derovre af Mænd, valgte efter de Grundsatninger, som indeholdes i Lovforslaget, for at de skulde tage under Behandling et nyt Udcast til en Coloniallov, da har jeg tidligere tilladt mig at yttre, at en saadan Fremgangsmaade ikke forekommer mig at være aldeles correct — jeg troer, at jeg kunde være berettiget til at bruge et stærkere Udtryk, men jeg vil holde mig til dette Udtryk —; jeg anseer det altsaa, siger jeg, ingen-

lunde for at være correct, at Ministeriet, efterat den ene Deel af den lovgivende Magt har forkastet et Lovforslag, tager enkelte Bestemmelser ud af Lovforslaget og giver dem Gyldighed, ligesom jeg heller ikke anseer det for paa nogen Maade at være correct, at en saadan Udtalelse fra den ene Deel af den lovgivende Magt skulde have nogen som helst Gyldighed, efter som det kun er den ene Deel af Samme, der har havt Leilighed til at udtale sig om Sagen, hvad naturligtvis i dette Tilfælde den anden Deel af den lovgivende Magt ikke kan komme til at gjøre, hvis vi her forkaste dette Lovforslag; thi i saa Tilfælde vil det ikke kunne komme for i Folkethinget. Desuden forekommer det mig, maa jeg tilstaae, noget besynderligt, naar man i denne Sag har, hvad man i andre Sager forgjæves har ønsket, nemlig en Udtalelse af Mænd, som ere valgte paa Stedet selv, og ovenikjøbet af Mænd, om hvilke de Medlemmer i Udvalget, der maae antages at have den største Locals og Personalkundskab paa Derne, den ærede 3die Landstingsmand for 6te Kreds (Orholm) og den 7de Landstingsmand for 2den Kreds (Slensborg), have udtalt sig i høi Grad anerkjendende, hvortil den ærede 3die Landstingsmand for 3die Kreds (Besfely) har sluttet sig. Naar man har en saadan Udtalelse fra saadanne Mænd, forekommer det mig rigtignok at være lidet opmuntrende for andre Mænd senere at skulle fremtræde med deres Raad om et nyt Forslag, naar man har tillagt hiin Forsamlings afgivne Betænkning en saa overordentlig liden Vægt. Jeg vil tillade mig i denne Henseende at slutte mig til en Vittring af den ærede 4de Landstingsmand for første Kreds (Blekingberg) ved en tidligere Leilighed; han yttrede nemlig: „Jeg vil dog hente det ærede Things Opmærksomhed paa, om vi